

Слѣдъ това Асѣнъ започна да играе. Просекътъ не си отива.

— Нѣмате ли вехти дрехи да ни дадете? Погледнете ни! . . .

Асѣнъ помисли малко и махна съ рѣка:

— Нѣма у дома. . .

— Поне една кърпа за лице, очитѣ ме болятъ и нѣма съ какво да ги отривамъ, едва проговори просекътъ.

На Асѣня му домилѣ, но не му се искаше да отива у тѣхъ, пà и играта сладка, не му се оставяше. . .

— Нѣма, нѣмаме у дома . . . сърдито извика Асѣнъ.

Двамата нещастни тихичко си излѣзоха на улицата.

Асѣнъ ги изгледа.

Той почна играта, но веднага отиде на улицата.

— Къдѣ ли отидоха? Гдѣ ли ще нощуватъ? . . . — мисли си той.

Започна отново да играе, но слѣдъ малко пакъ спрѣ.

— Какво мога да направя? . . . Ако поискамъ нѣщо и на мене ще откажатъ. . .

Така се утѣшаваше Асѣнъ, но въ душата му други гласъ говорѣше: „Не е хубаво, не е хубаво!“ . . .

Той остави играта. Сѣдна на земята умисленъ и насълзенъ . . . Усѣщаше се виновенъ, много виновенъ.

„Всичко можехъ да имъ дамъ! . . . Азъ имъ отказахъ! . . . Ахъ, колко съмъ жестокъ, нисъкъ!“